

mérnökök, orvosok és tanítók és tovább egy pillanatig sem várunk arra, hogy mások dolgozzanak helyettünk. Természetesen munkánkat és föladatunkat nem így látja az, ki félre áll, hátat fordít a mai világnak és nem törődik a dolgozók küszködésével. Valóban úgy van, hogy aki bekapcsolódik a mi munkánkba, mindjárt szebbnek látja és — hogy úgy mondjam — elviselhetőbbé válik az építő munka. A készülődés ideje még nem járt le, mi új munkáskezre várunk. Időszerű lenne felhívni minden néptársunkat, osztálykülönbség nélkül minden dolgozót, jöjjenek közénk, fogjunk össze, segítsenek bennünket, hogy minél előbb fölépíthessük lerombolt hazánkat. Célunk az, hogy közösen orvosoljunk minden hibát, bajt s ezt akkor érjük el, ha együtt dolgozunk. Minden néptársunk, aki kivonja magát ebből a munkából, a közös munkavállalásból, felelőséggel tartozik elsősorban önmagának, de felelőséggel tartozik minden dolgozónak, aki a szántóföldön, a gyárban vagy a bányában építi otthonát.

A munkavállalás nagy ígéretet jelent, ezt nemcsak a föld dolgozó, a munkások, de az értelmiség is tudja már. Mert ha mindannyian, közösen munkához látunk, akkor mindennap több lesz a kenyér, kevesebb hiányt szenvedünk és elérjük célunkat: népi államunk újjáépítését. Ez valójában azt jelenti, hogy poraiból fölépül egy ország, amely a dolgozó népek országa és amelynek földjén minden nép boldog és megelégedett életet találhat.

MAKSZIMOVICS DESZÁNKA:

V É R E S R E G E

Hol volt, hol nem volt
a bérces Balkánon
egy hazában, mit pórnépe imád,
hősi eszlát halt
egy napon
egy csapat kisdíák,

Egyazon évben
születtek mindahányan,
iskolaéveik egyképen
teltek vidáman,
elválaszthatatlanul együtt
kacagtak minden közös ünnepségen,
mindeniütt,
s hogy ne legyenek hímlősek,
egy évben, egyszerre oltották őket
s egyazon napon haltak meg mindahányan.

Hol volt, hol nem volt
 a térces Balkánon
 egy hazában, mit pórnépe imád,
 hősi halált halt
 egy napon
 egy csapat kisdíák.

És ötvenöt perccel
 a halál pillanata előtt, kerek,
 mosolygós figyelemmel
 ültek a padban az apró gyerekek,
 s egyazon
 nehéz feladatot
 fejtegették: egy napon
 a vándor mennyi utat tesz meg gya'og...
 és így sorba,
 Fejükben egyazon számjegyek
 sűrűgtek tolongva,
 s a táskájukban a füzetekben
 céltalanul sorakozva
 az ötösök és kettesek
 végtelen hossza.

Egyazon álmok,
 egyazon hazafias és szerelmi t'fkok
 nyalába
 lapult a zsebeik aljába,
 És úgy tűnt e fiatal élet
 mindegyikének,
 hogy sokáig,
 nagyon, nagyon sokáig
 futkosnak még a kék égbolt alatt,
 amíg a világon valóra nem válik
 minden feladat.

Hol volt, hol nem volt
 a térces Balkánon
 egy hazában, mit pórnépe imád,
 hősi halált halt
 egy napon
 egy csapat kisdíák.

A kisdíákok sűrű sorban
 kézenfogták egymást rendre
 s az utolsó iskolai órától
 békés szelíden indultak a vesztőhelyre,
 ügyet se vetve a halálra.
 A kispajtások egész sora
 egyazon percben röppent oda,
 az örök tanyára.